

Arrest

nr. 104 063 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Koerdische afkomst, geboren op 17 oktober 1985 in de wijk hay al Karama in de stad Mosul.

In 2005 begon uw broer Kawer voedsel en kleding te leveren aan de Amerikaanse troepen die in het voormalige presidentieel paleis in Mosul gelegerd waren. Nadat uw broer in april 2006 een dreigbrief ontving naar aanleiding van deze samenwerking met de Amerikanen, begon u in mei 2006 samen te werken met uw broer. U deed de inkopen van de Amerikanen op de markt, uw broer zorgde voor de levering.

Op 1 mei 2006 werd uw broer ontvoerd door terroristen. Hij werd mishandeld en vernederd omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen. Na tien dagen werd hij vrijgelaten. Uw vader had immers

losgeld betaald. Op 6 mei 2006 kreeg u een dreigbrief. Ook u werd bedreigd omwille van uw samenwerking met de Amerikanen.

In juli 2006 kwamen terroristen bij uw huis zoeken naar uw broer. Dat zette uw broer ertoe om naar Syrië te vluchten met een vriend, Khaled. Op 7 juli 2006 werd de auto van de twee vrienden beschoten in Syrië. Khaled kon ontkomen en zag hoe de terroristen uw zwaargewonde broer uit de auto trokken en hem nogmaals beschoten. Zo stierf uw broer.

In juli 2006 ontving u een tweede dreigbrief, waarin stond dat men u zou vermoorden, zoals men ook uw broer vermoord had. Dit zette u ertoe onder te duiken met uw vrouw. U verbleef in bij uw oom in dezelfde wijk, hay al Karama. Tweeënhalf jaar leefde u ondergedoken.

In 2009 werd u meegenomen door terroristen. Na een maand zouden ze uw vader om losgeld gevraagd hebben. Uw vader had echter niet het bedrag dat ze vroegen. Uw ontvoerders namen u mee naar de weg naar Sheikhan, waar ze u overgoten met benzine. Ze waren van plan u te doden. Voor dat kon gebeuren kwam het leger tussenbeide. De terroristen en u werden gearresteerd. U werd naar het ziekenhuis gebracht en behandeld. U werd nadien ondervraagd. U zei dat u gevangen was genomen en dat de terroristen u wilden vermoorden. De overheid geloofde u echter niet. De terroristen hadden immers verteld dat u één van hen was, maar dat ze kwaad waren op u en dat ze u wilden straffen.

U hebt tweeën half jaar in de gevangenis van Sheikhan gezeten. In juni 2012 kon u ontsnappen doordat uw oom een agent had omgekocht. U vluchtte meteen naar een vriend van uw oom in Sheikhan. De dag erna dook u onder bij uw oom in de wijk hay al Karama in Mosul.

Deze problemen deden u Irak verlaten. U bent op 24 augustus 2012 uit Irak vertrokken. U kwam aan in België op 24 september 2012. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan.

U vreest opgepakt te worden door de autoriteiten of vermoord te worden door terroristen bij een terugkeer naar Irak.

U legt kopieën van de volgende documenten neer om uw asielaanvraag te ondersteunen: uw identiteitskaart, afgegeven op 6 februari 2006, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 6 februari 2006, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw woonstkaart, uw huwelijksakte, afgegeven op 19 januari 2006, de overlijdensakte van uw broer, afgegeven op 10 juli 2006, en een dreigbrief, afgegeven op 6 mei 2006.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen blijkt uit uw dossier dat de documenten die uw familie u stuurde onderschept zijn door de Belgische douane. De Belgische autoriteiten hebben uw identiteitskaart en die van uw vrouw onderzocht, alsook uw nationaliteitsbewijs. Uit dat onderzoek blijkt dat het om vervalsingen gaat. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat dat onmogelijk is, zonder een afdoende verklaring te geven (CGVS p. 16). U hebt de Belgische overheid willen misleiden door het neerleggen van valse documenten. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Er zijn echter ook problemen met één van de andere documenten die u voorlegt. Zo legt u een document neer dat u aanduidt als een kopie van een dreigbrief. Gevraagd naar de inhoud van deze brief zegt u dat er in staat dat ze u zouden doden zoals ze uw broer gedood hebben. U verklaart vervolgens dat uw familie deze brief op 6 mei 2006 gevonden heeft. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat in de brief stond dat ze u zouden doden zoals ze uw broer gedood hebben, en dat uw broer nog niet gestorven was op dat moment, verklaart u dat uw broer overleed op 7 juli 2006. Opnieuw geconfronteerd met de onwaarschijnlijkheid dat terroristen zouden schrijven dat ze u zouden doden zoals ze uw broer hebben gedood op een moment dat uw broer springlevend was, verklaart u plots dat u over een tweede dreigbrief spreekt, die u echter niet kan voorleggen. Wanneer u gevraagd wordt wanneer u de tweede dreigbrief zou ontvangen hebben verklaart u dat dat op 5 juli 2006 was. U voegt eraan toe dat uw broer twee dagen later vermoord werd. Opnieuw wordt u geconfronteerd met de onwaarschijnlijkheid dat terroristen zouden schrijven dat ze u zouden doden zoals ze uw broer hebben gedood op een moment dat uw broer nog in leven was, zegt u plots dat uw broer al dood was toen u de brief kreeg. Geconfronteerd met uw verklaring van kort daarvoor dat uw broer twee dagen na ontvangst van de dreigbrief werd vermoord, zegt u enkel nog dat u veel hebt meegemaakt en niet zeker bent van de data (CGVS p. 14-15). U geeft geen afdoende verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheden.

Ook het feit dat u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet gerept hebt over aan u gerichte dreigbrieven, ondermijnt de geloofwaardigheid. Wanneer u gevraagd wordt waarom u bij de DVZ niet over de brieven hebt gesproken, zegt u dat u niet gevraagd werd naar het aantal bedreigingen. Er zou u wel gevraagd zijn naar bewijsmateriaal en u zou gezegd hebben dat u dat had

(CGVS p. 15). Daarover is echter niets terug te vinden in uw dossier. De geloofwaardigheid van uw relaas wordt zo opnieuw ondermijnd. Wanneer u gevraagd wordt waar uw originele documenten zijn, verklaart u dat deze verloren zijn geraakt in de verzending. Uw ouders zouden echter uit voorzorg al de documenten die u voorlegt gekopieerd hebben en later deze kopieën naar u hebben opgestuurd (CGVS p. 13). Het is echter frappant dat uw ouders wel alle overige documenten gekopieerd zouden hebben, maar toevallig niet de tweede dreigbrief waarover u sprak. U kan ook hiervoor geen afdoende verklaring geven.

Er zijn nog meer tegenstrijdigheden in uw verklaringen over de dreigbrieven die u beweert ontvangen te hebben. Zo verklaart u aanvankelijk dat de eerste dreigbrief aan u en uw broer werd gericht. Jullie beide namen zouden er in vermeld staan (CGVS p. 18). Wanneer u later verklaart dat uw broer op 6 mei 2006, de dag van ontvangst van die eerste dreigbrief, in handen van terroristen was, wordt u gevraagd waarom deze terroristen een brief (mede) aan uw broer zouden richten als uw broer op dat moment in hun handen was. U antwoordt daarop dat uw broer op 1 mei ontvoerd werd en op 10 mei vrijgelaten werd. Pas wanneer u eraan herinnerd wordt dat jullie op 6 mei een dreigbrief zouden hebben ontvangen, verklaart u dat die brief alleen aan u was gericht (CGVS p. 20). Dat is echter tegenstrijdig met uw eerdere bewering dat die eerste brief aan u en uw broer samen was gestuurd (CGVS p. 18). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd zegt u welke brief volgens u aan wie werd gericht, zonder een afdoende verklaring te geven voor de aangehaalde tegenstrijdigheid (CGVS p. 21).

Ook in uw verklaringen over de ontvoering van uw broer zijn er elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo vermeldt u op het CGVS in eerste instantie helemaal niet dat uw broer in handen zou zijn gevallen van terroristen, hoewel u gevraagd wordt van begin af aan alle problemen te vertellen die u ertoe gezet zouden hebben uw land te verlaten (CGVS p. 17). Wanneer u gevraagd wordt naar de ontvoering van uw broer, ontkent u aanvankelijk dat u zoiets ooit beweerd hebt. U steekt de schuld op de tolk die u bijstond op de DVZ. Geconfronteerd met het de inhoud van het gehoorverslag van de DVZ en het feit dat u dit gehoorverslag na voorlezing in het Badini aanvaard heeft, verklaart u plots dat uw broer toch ontvoerd werd. U zegt dat het CGVS u in misleiding heeft gebracht door over een ontvoering naar Syrië te spreken (CGVS p. 20). Wanneer u gevraagd werd naar de ontvoering van uw broer, is er echter geen sprake geweest van Syrië. Hierop geeft u opnieuw geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Integendeel, u voegt er nog een tegenstrijdigheid aan toe door te beweren dat uw broer van 1 tot 10 mei ontvoerd was, terwijl u bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt beweerd dat het in juli was (vragenlijst CGVS vraag 5). Hiermee geconfronteerd ontkent u simpelweg zoiets beweerd te hebben. Opnieuw geeft u geen verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid. Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd.

Nog meer tegenstrijdigheden zijn er te vinden in uw verklaringen over de omstandigheden waarin uw broer zou overleden zijn. Zo verklaart u op de DVZ dat uw broer en de vriend die hem vergezelde in de auto beide om het leven kwamen. Op het CGVS vertelt u echter dat u de details over de omstandigheden van uw broers dood gehoord hebt van de vriend die bij hem in de auto zat. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat deze vriend ook om het leven zou zijn gekomen, zegt u dat u het incident op dezelfde manier verteld heeft als op het CGVS. Uit het verslag van de DVZ blijkt echter dat dat niet het geval is (vragenlijst CGVS vraag 5). Opnieuw klaart u de aangehaalde tegenstrijdigheid niet uit. Dit, in combinatie met de rest van uw tegenstrijdige verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van het overlijden van uw broer. U wil uw verklaringen over zijn dood wel ondersteunen door een kopie van zijn overlijdensakte neer te leggen. Hierbij moet worden opgemerkt dat dit document onvoldoende bewijskrachtig is om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Wat betreft uw eigen ontvoering zijn er eveneens elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid aantasten. Zo verklaart u dat u ondergedoken leefde bij uw oom voordat u ontvoerd werd. Uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie regelmatig buiten kwamen en uitstapjes maakten in de omgeving (CGVS p. 22). Ook uw verklaring dat u op het moment van uw ontvoering in een restaurant aan het ontbijten was (CGVS p. 17), wijst niet meteen in de richting van een leven in de verborgenheid van uw ooms huis. Verder hebt u op de DVZ verklaard dat uw vader de politie gewaarschuwd heeft naar aanleiding van uw verdwijning (vragenlijst CGVS vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter niet te weten of iemand van uw familie de politie gewaarschuwd had. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring ontkent u deze. Uw vader zou wel naar de politie zijn geweest naar aanleiding van verdwijning van uw broer (CGVS p. 24). U geeft wederom geen verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid. Na een maand in handen te zijn geweest van de terroristen, zouden zij u naar de weg

naar Sheikhan hebben gebracht. Daar zouden ze u hebben willen doden. Terwijl u bij de DVZ spreekt over een brandend drankje dat u zou hebben moeten drinken (vragenlijst CGVS vraag 5), verklaart u tijdens uw gehoor op het CGVS ook dat u overgoten werd met benzine. Daarover had u dan weer niets gezegd bij de DVZ. U geeft geen verklaring daarvoor. U zou zowel in Irak als in België in het ziekenhuis behandeld zijn voor uw maagklachten naar aanleiding van dit incident. Wanneer u gevraagd wordt naar de Belgische medische documenten die u van deze behandeling zou moeten hebben, past u uw verklaring aan en zegt u dat u twee keer naar de dokter in het opvangcentrum bent geweest. U zou veel pillen hebben genomen (CGVS p. 23-24). Er moet worden vastgesteld worden dat, telkens u iets gevraagd wordt, u uw verklaringen moet aanpassen en verdraaien, wat de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw fnuikt. Dat is ook het geval wanneer u op het CGVS vertelt dat u en de terroristen op de weg naar Sheikhan aangehouden werden door het leger, terwijl u bij de DVZ van de wegenpolitie sprak (CGVS p. 23, vragenlijst CGVS vraag 5). U ontkent simpelweg dat u ooit gesproken hebt over de wegenpolitie, zonder een verklaring te geven hoe dit antwoord in uw gehoorverslag van bij de DVZ kan zijn beland.

Ook met situering in de tijd van de door u aangehaalde gebeurtenissen zijn er problemen die de geloofwaardigheid van uw relaas aantasten. Zo verklaart u dat u na de dood van uw broer onderdook bij uw oom. Zo zou u ongeveer tweeënhalf jaar geleefd hebben tot u zelf aangehouden werd door terroristen (CGVS p. 14, 17, 22). Gezien u in de zomer van 2006 ondergedoken zou zijn, zou u dus begin 2009 ontvoerd zijn geweest. Op de Dienst Vreemdelingen hebt u echter verklaard in januari 2010 ontvoerd te zijn (vragenlijst CGVS vraag 5). Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat u dat niet beweerd heeft zonder enige verklaring voor de aangehaalde tegenstrijdigheid toe te voegen (CGVS p. 23). U houdt vast aan uw verklaring in 2009 door terroristen ontvoerd te zijn geweest. Dat zou een maand hebben geduurd. Hieropvolgend zou u tweeënhalf jaar in de gevangenis hebben doorgebracht. U zou eind juni 2012 uw vrijheid herwonnen hebben. Wanneer men echter uw eigen verklaringen volgt, als zou u vanaf de zomer van 2006 tweeënhalf jaar bij uw oom hebben verbleven, daarna een maand bij terroristen, en vervolgens tweeënhalf jaar in de gevangenis (CGVS p. 14, 17, 23, 24) dan zou in de zomer van 2011 reeds uit de gevangenis zijn gekomen, en niet in juni 2012. Ook deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over uw verblijfplaatsen na uw verblijf in de gevangenis legt u incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u op de DVZ dat u onmiddellijk nadat u uit de gevangenis kwam naar uw ouders toe ging (vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u echter dat u één nacht bij een Yezidi in Sheikhan doorbracht, waarna u voor een maand naar uw oom trok. Geconfronteerd met uw bewering dat u direct naar uw ouders ging, zegt u dat u zoiets niet heeft gezegd, zonder een opmerking toe te voegen die de tegenstrijdigheid kan uitklaren. Wanneer u, zoals u beweert, effectief één maand na uw vrijkomen uit de gevangenis eind juni 2012, bij uw oom zou hebben verbleven (CGVS p. 16), en u tot vlak voor uw vertrek bij deze oom hebt verbleven (CGVS p. 12, 16), moet u eind juli 2012 al uit Irak zijn vertrokken. U beweert echter stellig pas op 24 augustus het land te hebben verlaten. Uiteindelijk moet u toegeven dat u 'minder dan twee maanden' bij uw oom hebt verbleven. Door deze tegenstrijdigheden in uw tijdssituering, wordt de geloofwaardigheid van uw relaas wederom aangetast.

Omwille van alle hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan worden bemerkt dat er geen reden is om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Irak zouden worden gevisieerd omwille van het feit dat u in 2006 twee maanden zou hebben gewerkt voor de Amerikaanse troepen. Immers, uw verklaringen over uw werk en dat van uw broer kunnen het CGVS niet overtuigen van het feit dat u effectief voor de Amerikanen hebt gewerkt. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw broer tolkte voor de Amerikaanse troepen. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt hoe uw broer aan dat werk als tolk geraakt was, verklaart u dat uw broer geen tolk was. Hij zou enkel vertaald hebben tussen de mensen van zijn ploeg en de Amerikanen (CGVS p. 6-7). Later echter verklaart u dat u uw broer hebt vervangen wanneer er inkopen werden gedaan op de markt. Uit uw taakomschrijving blijkt echter geenszins dat u met de Amerikanen moest praten. Meer nog, u verklaart dat u nooit met hen gesproken hebt. De Amerikanen zouden immers altijd een eigen tolk bij zich hebben die voor hen vertaalde (CGVS p. 8-9). Ook uit uw beschrijving van uw taken en die van uw broer blijkt allerm minst dat uw broer voor de Amerikanen vertaalde (CGVS p. 6-10). U kan nauwelijks informatie geven over de hoeveelheden voedsel dat u moest inslaan (CGVS p. 7), u kan niet in detail over de uniformen of de rangen Amerikaanse militairen die u dagelijks zou hebben gezien (CGVS p. 11), u kan niet aannemelijk maken waarom die Amerikaanse militairen zelf ook naar de markt zouden komen (CGVS p. 9)... Uit al deze elementen gecombineerd met het feit dat de zware

aantasting van uw algemene geloofwaardigheid ook hierop afstraalt, moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt samen te hebben gewerkt met de Amerikanen, laat staan dat u omwille van deze samenwerking geviseerd werd of in de toekomst geviseerd zou worden.

De overige documenten die u neerlegt kunnen niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen. Uw woonkaart en huwelijksakte zouden enkel uw identiteit, herkomst en burgerlijke staat kunnen bevestigen, dewelke in deze niet betwist worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de stad Mosul in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merklijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek" dd. 5 januari 2012 – update 31 juli 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie

Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel wordt de schending van artikel 2 en 3 van de het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) aangevoerd.

Verzoeker is van mening dat hij een aantal zaken duidelijk heeft geduid en gedocumenteerd: (i) dat hij in zijn thuisland heeft samengewerkt met de Amerikaanse troepen, (ii) dat zijn broer dit ook deed en door terroristen is vermoord in Irak, (iii) dat hij dreigbrieven heeft ontvangen van terroristische groeperingen. Verzoeker stelt dat hij afkomstig is van Irak, een land recent nog in oorlog en nu geteisterd door instabiliteit, aanslagen, plunderingen, moorden en foltering. Verzoeker citeert een getuigenis uit een rapport van Human Rights Watch. Verzoeker meent dat, gelet op het feit dat hij in een Iraakse gevangenis gezeten heeft, het duidelijk is dat hij bij een terugkeer naar zijn thuisland in de ogen van de regering een terrorist is. Dit staat gelijk met verzoeker gelijkstellen aan gruwelijke foltering.

Verzoeker is van mening dat de veiligheidssituatie in Irak absoluut niet van aard is dat hij kan worden teruggestuurd. Verzoeker verwijst hiervoor naar een rapport van Amnesty International. Hoewel het CGVS zelf stelt dat het in Irak gevaarlijk is en dat er nog regelmatig grootschalige bomaanslagen worden gepleegd, beweert het CGVS toch dat de situatie in Ninewa zodanig verbeterd is dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus niet moet worden toegekend. Verzoeker verwijst nog naar een recent reisadvies van het Nederlandse Ministerie voor Buitenlandse Zaken. Verzoeker merkt dan ook op dat de bevinding van het CGVS wordt tegengesproken door de twee rapporten. Verzoeker meent dat op basis van artikel 2 en 3 EVRM aan verzoeker de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk tevens overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een schending van artikel 2 EVRM en artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees gegrond is. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

In casu is terecht vastgesteld dat (i) er twijfels bestaan over de door verzoeker neergelegde documenten, wat zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang brengt (ii) er tegenstrijdigheden bestaan in verzoekers verklaringen over de dreigbrieven die hij ontvangen zou hebben (iii) verzoeker weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de ontvoering van zijn broer en over de omstandigheden waarin zijn broer zou zijn overleden, (iv) verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn eigen ontvoering, (v) er problemen zijn vastgesteld met de situering in de tijd van de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen en (vi) verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen na zijn verblijf in de gevangenis.

Verzoeker voert geen concreet verweer dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen kan herstellen, maar stelt enkel dat hij wel geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en verwijst naar algemene informatie. De verwijzing naar een algemeen rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4.1. De Raad neemt te dezen de Subject Related Briefing van 31 januari 2013, zonder duiding gevoegd bij de nota van verweerder, niet in aanmerking aangezien deze niet beantwoordt aan de voorwaarden bepaald in artikel 39/76.

“Nieuwe gegevens” zijn volgens artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet “die welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de administratieve procedure waarin de gegevens hadden kunnen worden aangebracht en alle eventuele nieuwe elementen en/of nieuwe bewijzen of elementen ter ondersteuning van de tijdens de administratieve behandeling weergegeven feiten of redenen”.

Wat de voorwaarden betreft waaronder nieuwe gegevens worden onderzocht, bepalen artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt slechts de nieuwe gegevens als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan :

1° deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift of, indien met toepassing van artikel 39/72, § 2, een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend, in het verzoekschrift tot tussenkomst;

2° de verzoeker of de tussenkomende partij in het geval bedoeld in artikel 39/72, § 2, moet aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure.

In afwijking van het tweede lid en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter

kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat :

1° deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier;

2° ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen;

3° de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen."

Omtrent de verplichting voor de Raad om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen alsook het tijdstip voor het aanbrengen van "nieuwe gegevens", oordeelde het Grondwettelijk Hof:

"Hoewel de bewoordingen van het derde lid van artikel 39/76, §1 van de wet van 15 december 1980, en met name het gebruik van het werkwoord "kan", het mogelijk lijken te maken dat de Raad beslist om geen rekening te houden met nieuwe gegevens, zelfs wanneer de drie cumulatieve voorwaarden zijn vervuld, moet die bepaling, teneinde in overeenstemming te zijn met de wil van de wetgever om aan de Raad een bevoegdheid met volle rechtsmacht toe te kennen, in die zin worden gelezen dat zij de Raad ertoe verplicht elk nieuw gegeven te onderzoeken dat de verzoeker voorlegt en dat van dien aard is dat het op zekere wijze het gegronde karakter van het beroep kan aantonen, en daarmee rekening te houden, op voorwaarde dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij dat nieuwe gegeven niet eerder in de procedure kon meedelen" (GwH 30 oktober 2008, nr.148/2008, overweging B.6.5).

De SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 31 januari 2013, die verweerder bij zijn nota met opmerkingen voegt, voldoet niet aan de voorwaarde dat *"de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen"*, gelet op het feit dat deze SRB dateert van 31 januari 2013 en de bestreden beslissing pas genomen werd op 12 februari 2013. Bijgevolg wordt de SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak" van 31 januari 2013 buiten beschouwing gelaten.

2.2.4.2. Verweerder wijst er terecht op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groeperingen (zie landeninformatie in administratief dossier). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. In 2012 steeg de omvang van het geweld in beperkte mate ten opzichte van 2010 en 2011, maar alle geconsulteerde bronnen wijzen uit dat de omvang van het geweld in Irak significant is gedaald ten opzichte van de periode 2006-2008, in deze periode daalde zowel het aantal aanslagen als het aantal dodelijke slachtoffers. Het UNHCR meldt in haar rapport *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq"* van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Het UNHCR geeft in haar rapport enerzijds aan dat het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiïeten in 2008 ten einde kwam maar stelt anderzijds een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen. In 2012, na het vertrek van de Amerikaanse troepen – die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten – was er sprake van een stijgend aantal aanslagen, waaronder enkele grootschalige gecoördineerde aanslagen.

Verzoekers bijgebrachte landeninformatie kan niet leiden tot een vernietiging of hervorming van de bestreden beslissing. Verzoeker haalt met zijn verwijzing naar het rapport van Amnesty International geen elementen aan die wijzen op een risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijn gewapend conflict in Irak dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Actueel zijn er dan ook geen redenen om verzoeker enkel en alleen omwille van zijn herkomst uit Mosul, (Centraal-Irak, Ninewa), en op basis van de algemene veiligheidssituatie aldaar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS